

– 327 с.

5. Яновский Р.Г. Глобальные изменения и социальная безопасность / Р.Г. Яновский. – М.: Наука, 1999. – 357 с.

УДК 37.015.31: 17.022.1-053.6 (043.2)

Пильгун Н.В., к.ю.н., доцент,
Мировська К.О., студентка,
Навчально -науковий юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

СОЦІАЛЬНЕ ВИХОВАННЯ МОЛОДІ НА ЕТАПІ РОЗВИТКУ СУЧАСНОЇ ДЕРЖАВИ

З точки зору соціології і філософії особистість – явище соціальне, тісно пов'язане з часом і відображає все, що закладено в людині історично. В цілому, особистість – це стійкий комплекс якостей, цінностей, властивостей, набутий під впливом відповідної культури суспільства і конкретних соціальних груп до яких належать в процесі тісного спілкування і діяльності цих груп [1, с. 104]. Політичне і економне становище в суспільстві впливає на розвиток особистості. Соціальне виховання можна описати як систему впливу суспільства на людські цінності, ідеї, погляди та життєві установки за для узгодження особистісного та загальносуспільного розвитку. Соціальне виховання є складовою частиною і одним з найбільш вагомих факторів соціалізаційного процесу. Більшість дослідників розглядають соціалізацію як процес засвоєння особистістю системи знань, норм і цінностей, соціального досвіду, соціальних якостей і рис, соціальних ролей, зразків і психологічних механізмів поведінки. При цьому підкреслюється, що соціалізація здійснюється як в межах цілеспрямованого соціально-виховного впливу, так і спонтанно, в умовах стихійних впливів на особистість. Соціальне виховання виступає саме цілеспрямованою, спеціально організованою діяльністю в даному напрямку [2, с. 87]. В. Нікітін підкреслює провідне значення соціального виховання в процесі соціалізації особистості, сенс якого полягає у «допомозі людині не лише в соціальному орієнтуванні, а й набутті здатності соціального функціонування, зокрема у розвитку таких рис, як милосердя і співчуття» [3, с. 6].

Особливої уваги заслуговує розгляд науковцем категорії соціальність як «здатність людини до взаємодії з соціальним світом». На думку вченого вона виражає типологічну характеристику суспільної природи людини на індивідуальному рівні і тому охоплює суб'єктивність, яка розуміється як здатність бути джерелом особистої активності, прояв індивідуального

творчого ставлення до суспільного буття [3, с. 39]. Підтримує таку думку Л. Мардахаєв, який вважає соціальність особистісною якістю, яка характеризується здатністю індивіда реалізувати свій духовно-культурний потенціал у процесі спільної з іншими людьми діяльності.

Головними принципами організації процесу соціального виховання є: індивідуальна допомога у ліквідації конфліктних і критичних ситуацій у соціальній взаємодії особистості, її ціннісному становленні та розвитку індивідуально-творчих рис; групова підтримка людини та її мікросередовища (сім'ї, школи, громади) у фізичному, психічному, соціальному становленні; громадський захист права кожної дитини і дорослого на достойне життя у суспільстві незалежно від індивідуальних особливостей фізичного та розумового розвитку, соціального статусу; практична діяльність щодо збереження фізичного та психічного здоров'я у соціальному мікросередовищі; послідовний розвиток екологічної, соціальної, особистісної, професійної компетентності особистості; організація різноманітної соціально адекватної групової дозвілєвої діяльності (фізичної, пізнавальної, комунікативної, рефлексивної, практичної, індивідуально-творчої); забезпечення і підтримка успішної суб'єкт-суб'єктної взаємодії підростаючого покоління в соціокультурному просторі; забезпечення готовності кожної дитини до відповідальної самоорганізації, морального само будування власного життя і власної особистості шляхом організації соціального досвіду і самодіяльного спілкування у контактній групі; допомога у створенні таких умов життєдіяльності у мікросередовищі, за яких не дивлячись на фізичні недоліки, життєві кризи, людина може жити, зберігаючи відчуття власної гідності і поваги до себе з боку оточуючих; реадаптація людини у змінному соціумі за допомогою зростання ступеня її самостійності і самоконтролю ситуації [4, с.24-26].

У широкому значенні соціальне виховання містить у собі всі види виховання (моральне, трудове, фізичне, естетичне тощо) і виступає практично-орієнтованою діяльністю з формування власне соціально значущих якостей, необхідних для успішної соціалізації дитини. Слід зазначити, що соціальне виховання з одного боку, регулює поведінку людини у відповідності з затвердженими нормами, з іншого – сприяє розвитку особистості, при цьому створюючи адаптаційні умови в соціумі. Інакше кажучи, призначення соціального виховання лежить у забезпеченні гармонії і взаємозалежності відносин особистості та суспільства. Процес соціалізації відбувається насамперед через соціальне виховання, за допомогою якого здійснюється цілеспрямований вплив, керування цим процесом.

Підводячи підсумки, необхідно зазначити, що значний вплив на ефективність соціального виховання має соціокультурне середовище вищого навчального закладу, що виступає інтегративним чинником

особистісного становлення студента, вплив якого опосередковується за допомогою входження студента в різні його сфери через взаємопов'язану сукупність різних видів діяльності, що забезпечують задоволення потреб людини, групи, колективу з урахуванням вимог і потреб більш широкого соціального середовища і всього суспільства. Зміст життєдіяльності вищого навчального закладу може охоплювати низку сфер: спілкування, пізнання, предметно-практичну та духовно-практичну діяльність, що впливають на формування культурно-освітнього мислення особистості, актуалізують ціннісні орієнтації в процесі творчої діяльності, забезпечують реалізацію творчого потенціалу в професійному просторі, дають людині відчуття власної значимості і гідності, причетності до створення культурних цінностей [3, с.132].

Література

1. Мудрик А. Социальная педагогика / А.Мудрик. – М.: Академия, 2005, – 200 с.
2. Социальная педагогика: учеб. пособие для студ. высш. учеб. заведений/[подред.В.А.Никитина].– М.: Гуманит. изд. центр ВЛАДОС, 2000. – 272 с.
3. Сейко Н.А. Соціальна педагогіка: Курс лекцій / Н.А.Сейко. – Житомир: Житомир. держ. пед. ун-тет, 2002, – 260 с.

УДК 340 (37) (043.2)

Рудковська О.В., спеціаліст,
Юридичний факультет,
Тернопільський національний економічний університет,
м. Тернопіль
Руденко А.С., студентка,
Навчально-науковий інститут неперервної освіти,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

КАТЕГОРІЇ РОЗУМНОСТІ І ДОБРОСОВІСНОСТІ У ПРАВІ СТАРОДАВНЬОГО РИМУ ТА ЇХ РЕЦЕПЦІЯ У СУЧАСНИХ ПРАВОВИХ СИСТЕМАХ

Якщо звернутися до преторського права Стародавнього Риму, то варто наголосити, що його приписи вимагали від судді при розв'язанні життєвих казусів дотримання ідей добра, справедливості, доброї волі та чесності. Таким чином впроваджувався принцип, та одночасно витіснявся у такий спосіб формалізм й суворість споконвічного права римського народу. «Принцип справедливості протягом тривалого часу розумівся юристами емпірично та практично, як намагання йти назустріч таким, що народжувалися, вимогам моралі та справедливості» [1, с.23].